

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym spółka zarządzająca, która nie spełniła, w terminie przewidzianym przez to uregulowanie krajowe, przewidzianego w art. 68–82 tej dyrektywy obowiązku aktualizacji prospektu emisyjnego, w stosunku do kilku przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, podlega sankcji administracyjnej w odniesieniu do każdego z tych przedsiębiorstw, w sytuacji gdy zmiana, która miała być przedmiotem tej aktualizacji prospektów emisyjnych, dotyczyła jednego elementu, odnoszącego się do składu organu spółki zarządzającej, pod warunkiem że sankcja administracyjna jest nie tylko skuteczna i odstrasżająca, ale i proporcjonalna.

(¹) Dz.U. C 433 z 14.12.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid – Hiszpania) – BFF Finance Iberia S.A.U/Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

(Sprawa C-585/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2011/7/UE – Zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych – Odzyskiwanie od organu publicznego wierzytelności nabytych od przedsiębiorstw przez firmę windykacyjną – Rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela w przypadku opóźnienia w płatnościach dłużnika – Artykuł 6 – Minimalna stała kwota w wysokości 40 EUR – Transakcje między przedsiębiorstwami a organami publicznymi – Artykuł 4 – Procedura certyfikacji towarów lub usług – Termin płatności – Artykuł 2 pkt 8 – Pojęcie „należnej kwoty” – Uwzględnienie podatku od wartości dodanej do celów obliczenia odsetek za zwłokę]

(2022/C 472/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 2 de Valladolid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BFF Finance Iberia S.A.U

Strona przeciwna: Gerencia Regional de Salud de la Junta de Castilla y León

Sentencja

- 1) Artykuł 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

minimalna stała kwota w wysokości 40 EUR tytułem rekompensaty dla wierzyciela za koszty odzyskiwania należności poniesione w wyniku opóźnień w płatnościach dłużnika jest należna w odniesieniu do każdej niezapłaconej w terminie transakcji handlowej wyrażonej w fakturze, także wtedy, gdy taka faktura została przedstawiona – wraz z innymi fakturami – w ramach jednego roszczenia dochodzonego na drodze administracyjnej lub sądowej.

- 2) Artykuł 4 ust. 3–6 dyrektywy 2011/7

należy interpretować w ten sposób, że:

sprzeciwia się on przepisom krajowym przewidującym w sposób ogólny, w odniesieniu do wszystkich transakcji handlowych między przedsiębiorstwami a organami publicznymi, maksymalny termin płatności wynoszący 60 dni kalendarzowych, także w tym w przypadku gdy termin ten składa się z początkowego 30-dniowego terminu w ramach procedury przyjęcia lub weryfikacji zgodności dostarczonych towarów lub usług z umową, a następnie dodatkowego 30-dniowego terminu na zapłatę uzgodnionej ceny.

3) Artykuł 2 pkt 8 dyrektywy 2011/7

należy interpretować w ten sposób, że:

uwzględnienie, z tytułu „należnej kwoty” określonej w tym przepisie, kwoty VAT wymienionej na fakturze lub w równoważnym wezwaniu do zapłaty nie zależy od tego, czy w dniu, w którym doszło do opóźnienia w płatnościach, podatnik zapłacił już tę kwotę na rzecz skarbu państwa.

(¹) Dz.U. C 53 z dnia 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 20 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht – Niemcy) – ROI Land Investments Ltd./FD

(Sprawa C-604/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 6 – Pozwany niemający miejsca zamieszkania w państwie członkowskim – Artykuł 17 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów konsumenckich – Pojęcie „działalności zawodowej lub gospodarczej” – Artykuł 21 – Jurysdykcja w zakresie indywidualnych umów o pracę – Pojęcie „pracodawcy” – Stosunek podporządkowania – Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 – Prawo właściwe – Artykuł 6 – Indywidualna umowa o pracę – Umowa gwarancyjna zawarta pomiędzy pracownikiem a firmą zewnętrzną zapewniającą wykonanie zobowiązań ciążących na pracodawcy wobec tego pracownika]

(2022/C 472/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ROI Land Investments Ltd.

Strona przeciwna: FD

Sentencja

1) Artykuł 21 ust. 1 lit. b) ppkt (i) i art. 21 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

pracownik może pozwać przed sąd ostatniego miejsca, w którym lub z którego zazwyczaj świadczył pracę, osobę mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim względnie niemającą takiego miejsca zamieszkania lub siedziby, z którą to osobą nie jest związany formalną umową o pracę, ale która – na mocy umowy gwarancyjnej, od której zawarcia uzależniono zawarcie tej umowy o pracę z osobą trzecią – jest bezpośrednio odpowiedzialna za wykonanie zobowiązań tej osoby trzeciej wobec tego pracownika, pod warunkiem że pomiędzy tą osobą a pracownikiem zachodzi stosunek podporządkowania.

2) Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012

należy interpretować w ten sposób, że:

zastrzeżenie dotyczące stosowania art. 21 ust. 2 tego rozporządzenia wyłącza możliwość oparcia się przez sąd państwa członkowskiego na uregulowaniu tego państwa w dziedzinie jurysdykcji, jeżeli spełnione są przesłanki zastosowania art. 21 ust. 2, nawet jeśli owo uregulowanie krajowe jest korzystniejsze dla pracownika. Jeżeli natomiast nie są spełnione przesłanki zastosowania ani art. 21 ust. 2, ani żadnego z innych przepisów wymienionych w art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia, sąd taki może – zgodnie z tym ostatnim przepisem – stosować rzeczne uregulowanie krajowe w celu ustalenia jurysdykcji.